

Ik was vreemdeling...

Eind april 2001 vroegen de hoogzwangere Nathalia Vaivodina en haar man Andrei Nagdalian asiel aan in Nederland. Kort na hun aankomst, in mei 2001, werd hun zoon David geboren.

Nathalia en Andrei behoren tot de Mollokanen, een christelijke gemeenschap die lang geleden uit Rusland is gedeporteerd naar het huidige Azerbeidzjan. Azerbeidzjan weigert hen te erkennen als onderdanen en beschouwt hen als Armeniërs, omdat ze een christelijke oorsprong hebben. Armenië erkent hen echter evenmin en dus zijn zij defacto statenloos. Omdat het overwegend islamitische Azerbeidzjan doorlopend op voet van oorlog leeft met het christelijke Armenië, worden christelijke Mollokanen in Azerbeidzjan als onbetrouwbaar en zelfs als vijand beschouwd. Voordat zij naar Nederland kwamen, hebben Nathalia en Andrei eerst vele jaren in diverse landen van de voormalige Sovjet-Unie rondgezworven, maar als staatloze Mollokanen werden ze nergens toegelaten.

Ook in Nederland kregen zij geen asiel; na de afwijzing van hun asielerzoek werden zij op straat gedumpt. Nederland kon ze ook niet uitzetten, want er is geen land waar ze worden toegelaten. Om aan te tonen dat zij nergens worden toegelaten en statenloos zijn, hebben Nathalia en Andrei zo'n negen (!) jaar lang bewijzen moeten verzamelen die hun situatie bevestigen. Op voordracht van de gemeente waar ze op dat moment verbleven hebben ze in 2005 deelgenomen aan het Buiten-Schuld project van INLIA. Uit het onderzoek dat toen is uitgevoerd kwam vast te staan dat zij daadwerkelijk buiten hun schuld nergens heen konden. Toch hebben ze negen jaar lang moeten procederen, voordat zij uiteindelijk in het najaar van 2010 in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning wegens statenloosheid.

Nathalia heeft tijdens de jubileumviering van INLIA in december 2008 verteld over de uitzichtloze situatie waar ze op dat moment in zaten. Hier waren veel aanwezigen toen danig van onder de indruk, niet in het minst Nathalia zelf, die ons het volgende schreef:

Jullie doen ontzettend veel voor asielzoekers die tussen wal en schip vallen en die nergens meer terecht kunnen.(...) Wij zijn mensen die risico liepen en die op de vlucht moesten. Jullie zijn mensen die op een kant van de barricade met ons stonden en die de helpende hand boden. (...) Met deze brief willen we alle kerken van harte bedanken die samen met jullie werken. Wij weten nog heel goed dat we de bijeenkomst van 13 december 2008 mochten bijwonen en mensen hebben ontmoet die onze gedachten met ons deelden. Het was een bijzonder en indrukwekkend moment van ontmoeting waarbij we de bevestiging van ons bestaan en de erkenning van bestaande problemen hebben gekregen. Het deed ons ontzettend goed en het raakte ons zeer diep. Wij zijn mensen die in God geloven en de daden van God in ons leven hebben gezien. Wij zijn ervan overtuigd als je in God gelooft, Hij jou nooit in de steek laat. Wij vinden dat wat jullie voor ons hadden gedaan echt uit het hart van God kwam en dat we de liefde van Jezus weer konden ervaren.

Pas na 9 jaar en 5 maanden van de strijd van onze advocaat mevrouw Swart en ons hebben we een verblijfsvergunning gekregen. Wij zijn er ontzettend gelukkig mee geworden en nu kunnen onze wensen vervuld worden en onze dromen waargemaakt worden. Op dit moment zijn we vol energie en plannen om ons leven een nieuwe draai te geven.

Ondanks dat ze nog geen verblijfsvergunning hadden is Nathalia toch gaan studeren. Binnenkort hoopt zij haar HBO-opleiding maatschappelijk werk af te ronden en wil ze als maatschappelijk werker aan de slag gaan. Andrei hoopt in januari te beginnen aan een verkorte opleiding bouwkunde in Utrecht.